

Arrest

nr. 90 989 van 5 november 2012
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris Armoedebestrijding van 20 juli 2012 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 25 juli 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die *loco* advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 mei 2010 huwde verzoekster op het Marokkaans consulaat in Madrid met K.M, van Belgische nationaliteit.

Verzoekster is in het bezit van een Spaanse verblijfstitel geldig tot 16 november 2015.

Op 16 september 2010 diende verzoekster een verblijfsaanvraag in. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard.

Verzoekster keerde terug naar Spanje.

Sinds 26 februari 2011 verbleef verzoekster opnieuw in het Rijk.

Op 22 september 2011 werd er een bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoekster.

Inmiddels verwierf haar echtgenoot de Belgische nationaliteit (dit op 26 juli 2011).

Op 25 januari 2012 diende verzoekster een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 25 januari 2012 werd verzoekster in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 24 juli 2012.

Op 10 mei 2012 verklaarde verzoekster dat haar echtgenoot de woning had verlaten.

Op 9 juni 2012 deed verzoeksters echtgenoot aangifte van een gebeurlijk afgesloten schijnhuwelijk.

Op 20 juli 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt dat ze het slachtoffer is van ernstig partnergeweld. Hiervoor werden verschillende klachten ingediend en uiteindelijk leidde dit er toe dat ze de echtelijke woning diende te verlaten. Voorts stelt verzoekster dat er dringende voorlopige maatregelen werden verzocht via de vrederechter, hetgeen aanleiding gaf tot de beschikking van 18 juli 2012 waarbij de kinderen aan haar werden toegewezen, zij het met een omgangsrecht in een neutrale bezoekeruimte voor de vader. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening houdt met de realiteit waarbij zij, aan wie de kinderen door de rechter worden toegewezen, het grondgebied moet verlaten. Verzoekster benadrukt dat deze beschikking reeds was uitgevaardigd op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Bovendien stipt zij aan dat de verwerende partij die kennis had van de familiale moeilijkheden zich kon verwachten aan een dergelijk initiatief en zelfs al had ze nog geen kennis van de beschikking zich hierover diende te informeren. Verzoekster benadrukt dat de beschikking onverenigbaar is met de bestreden beslissing. Als zij uitvoering geeft aan het bevel met de gemeenschappelijke kinderen die haar toegewezen zijn, dan verliest de vader zijn recht op contact en het verhinderen van omgangsrecht maakt bovendien een strafrechtelijke inbreuk uit. Tevens kan de niet-uitvoering van het bevel strafrechtelijk vervolgd worden. Verzoekster stipt aan dat de verwerende partij alvorens het verblijfsrecht te weigeren rekening diende te houden met de duur van het verblijf in België, met de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie en met de banden met het herkomstland. Verzoekster meent dat deze afweging niet is gebeurd.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt aangegeven dat verzoekster een verblijfsrecht in toepassing van artikel 40bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) heeft gevraagd en meer bepaald omdat zij haar echtgenoot heeft gevoegd. Vervolgens wordt aangegeven dat uit de informatie waarover de verwerende partij beschikt, blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat er ook geen sprake meer is van een gezinscel tussen beiden, zodat de verwerende partij van oordeel is dat het recht op verblijf dient te worden geweigerd. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 25 januari 2012 een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart als zijnde familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als echtgenote van een Belg.

Zoals wordt aangegeven in de motivering van de bestreden beslissing bepaalt artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet:

“als familielid van een burger van de Unie wordt beschouwd:

1° de echtgenoot of vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt.”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt:

“de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- *De familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, en die de Belg begeleiden of voegen”*

Uit deze bepalingen volgt aldus dat verzoekster om een verblijfsrecht te verkrijgen haar echtgenoot dient te vervoegen.

Teneinde de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen, dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik van het treffen van de beslissing.

In het administratief dossier zijn verschillende stukken van de politie terug te vinden welke werden opgesteld naar aanleiding van een interventie. Hieruit blijkt:

- dat er verschillende interventies zijn geweest van de politie van Antwerpen in verband met intra-familiaal geweld tegenover verzoekster
- dat de politie aangeeft dat er een officiële samenwoning was van 25 januari 2012 tot 31 mei 2012. Evenwel blijkt dat er al problemen waren. Zo verklaarde verzoekster aan de politie dat haar echtgenoot haar op 21 april 2012 naar Spanje had gestuurd en haar had gevraagd om niet meer terug te komen. Op 30 april 2012 keerde verzoekster evenwel terug doch stelde ze bij haar thuiskomst dat de sloten veranderd waren, waarop zij naar familie is gegaan. Wanneer verzoekster contact opnam met haar echtgenoot stelde hij dat hun relatie voorbij was. Daarop liet verzoekster de sloten van de woning veranderen. Haar echtgenoot verklaarde dat hij toen niet meer binnen mocht en dat haar familie samen met haar in het appartement logeerde.
- dat de echtgenoot van verzoekster een klacht wegens schijnhuwelijk heeft ingediend.

Uit deze informatie blijkt zeer duidelijk dat er op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing geen samenwoning meer was en dat er duidelijk ook geen sprake meer was van een relatie. Dit wordt overigens niet betwist door verzoekster. Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij in aanmerking komt voor een recht van verblijf in toepassing van artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet. De

verwerende partij is *in casu* uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en heeft een correcte toepassing gemaakt van artikel 40*bis*, § 2 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster stelt dat zij het slachtoffer is van intra-familiaal geweld, toont zij niet aan dat haar om deze redenen een verblijfsrecht dient te worden toegekend. Verzoekster lijkt haar situatie te verwarren met een beëindiging van een verblijfsrecht, waar deze elementen wel een rol spelen. *In casu* betreft het geen beëindiging van een verblijfsrecht maar wel de beoordeling in verband met de toekenning van een verblijfsrecht.

Wat betreft de beschikking van de vrederechter van 18 juli 2012 dient te worden vastgesteld dat dit stuk zich niet in het administratief dossier bevindt en dat verzoekster het blijkbaar niet nodig achtte om de verwerende partij hiervan op de hoogte te stellen. Van verzoekster die een aanvraag tot verblijf heeft ingediend, kan verwacht worden dat zij alle informatie die van belang kan zijn bij de beoordeling van haar aanvraag overmaakt aan het bestuur en dat zij niet passief blijft. Verzoeksters beschouwing dat de verwerende partij zich aan een dergelijke beschikking kon verwachten en er aldus zelf naar diende te informeren, kan niet worden aangenomen. Verzoekster kan haar eigen onzorgvuldigheid niet afwentelen op de verwerende partij. Aangezien de verwerende partij niet op de hoogte was van deze beschikking kan het haar niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Verzoeksters betoog dat de miskennen van het omgangsrecht een strafrechtelijke inbreuk uitmaakt, kan geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing nu het duidelijk is dat verzoekster nagelaten heeft de verwerende partij hiervan op de hoogte te stellen.

Waar verzoekster aangeeft dat de verwerende partij alvorens een verblijfsrecht te weigeren rekening moet houden met de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland, citeert zij artikel 42*quater* van de vreemdelingenwet dat van toepassing is op de beëindiging van een verblijfsrecht. Zoals hiervoor reeds werd aangegeven, is er *in casu* geen sprake van een beëindiging van het verblijfsrecht.

Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk, noch van de zorgvuldigheidsplicht.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet ontkent dat er geen sprake meer is van een gezinsleven met haar echtgenoot. Het enig gezinsleven waarop verzoekster zich kan beroepen, is dat met haar kinderen.

Wat betreft de beoordeling van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM dient opnieuw te worden aangestipt dat de Raad zich dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en dat er enkel rekening kan worden gehouden met de gegevens waarover de verwerende partij beschikte. Zoals hiervoor aangegeven was de verwerende partij niet op de hoogte van de beschikking van de vrederechter, zodat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij een foutieve beoordeling heeft gemaakt van de gegevens van het dossier.

Met haar betoog maakt verzoekster evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Een schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU